

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 819/2020
15.07.2020. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд у већу састављеном од судија Јасминке Станојевић, председника већа, Бисерке Живановић и Гордане Комненић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Милунка Арсић, адвокат из ..., против туженог „Ацвариг“ ДОО из Косјерића, чији је пуномоћник Снежана Кнежевић Радовановић, адвокат из ..., ради поништаја решења и враћања на рад, одлучујући о ревизијама парничних странака изјављеним против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1. 1008/19 од 31.10.2019. године, у седници од 15.07.2020. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈАЈУ СЕ као неосноване ревизије тужиоца и туженог, изјављене против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1. 1008/19 од 31.10.2019. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Пожеги П1. 11/2019 од 08.02.2018. године, ставом првим изреке одбачена је као неблагоприятна тужба тужиоца којом је тражио да се поништи решење директора туженог од 16.05.2017. године о отказу уговора о раду у ставу другом изреке решења. Ставом другим одбачена је као недозвољена тужба у делу којим је тражен поништај решења директора туженог од 16.06.2017. године. Ставом трећим изреке одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца да се поништи решење директора туженог од 26.06.2017. године и тужени обавезе да тужиоца врати на рад и распореди на одговарајуће послове. Ставом четвртим изреке тужилац је обавезан да туженом накнади трошкове парничног поступка у износу од 157.500,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж1. 1008/19 од 31.10.2019. године ставом првим изреке одбијена је као неоснована жалба тужиоца и потврђена првостепена пресуда у ставу првом изреке и у делу става трећег изреке којим је одбијен као неоснован тужбени захтев тужиоца да га тужени врати на рад и распореди на одговарајуће послове. Ставом другим изреке преиначена је првостепена пресуда у ставу другом, преосталом делу става трећег и ставу четвртим изреке, тако што је усвојен тужбени захтев тужиоца и поништена су као незаконита решења директора туженог од 16.06.2017. године и 26.06.2017. године. Тужени је обавезан да тужиоцу на име трошкова парничног поступка исплати 95.250,00 динара.

Против другостепене пресуде, тужилац је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права.

Ревизију је благовремено изјавио тужени, због битних повреда одредаба парничног поступка, погрешне примене материјалног права и прекорачења тужбеног захтева.

Тужени је доставио одговор на ревизију тужиоца.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду у смислу члана 408. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“ 72/11 ... 87/18) и утврдио да ревизије парничних странака нису основане.

У поступку нема битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП на коју ревизијски суд пази по службеној дужности. Ревизијом туженог се неосновано указује на битну повреду одредаба парничног поступка из члана 374. став 1. ЗПП учињену пред другостепеним судом, као и на прекорачење тужбеног захтева у поступку пред другостепеним судом, у смислу члана 407. став 1. тачка 5. ЗПП.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је код туженог био запослен на одређено време по Уговору о раду од 15.03.2017. године, а дана 16.05.2017. године је пре истека радног времена и без одобрења послодавца заједно са осталим запосленима напустио радно место, и од тада више није долазио на посао код туженог. Директор туженог је дана 16.05.2017. године донео побијано решење којим је тужиоцу отказан уговор о раду из разлога што је тужилац изразио жељу да раскине радни однос. Ово решење тужилац је примио 25.05.2017. године. Побијаним решењем директора туженог од 16.06.2017. године стављено је ван снаге претходно решење од 16.05.2017. године. Ставом другим овог решења наведено је да ће о отказу уговора о раду послодавац одлучити након протеча времена за достављање упозорења запосленом. Упозорењем од 16.06.2017. године, које је тужилац примио, он је упозорен на постојање отказних разлога. Тужилац се на ово упозорење није изјаснио. Побијаним решењем директора туженог од 26.06.2017. године тужиоцу је отказан уговор о раду због кршења радне дисциплине и повреде радне обавезе, са даном 16.05.2017. године. Тужилац је ово решење примио, а тужени га је одјавио са осигурања 16.05.2017. године.

По оцени Врховног касационог суда, у побијаној другостепеној пресуди правилно је примењено материјално право у ставу првом изреке којим је потврђена првостепена пресуда у ставу првом изреке којим је одбачена као неблаговремена тужба за поништај решења туженог од 16.05.2017. године, у делу става трећег изреке којим је одбијен тужбени захтев тужиоца да се тужени обавезе да га врати на рад и распореди на одговарајуће послове.

Наиме, у поступку је утврђено да је тужилац побијано решење од 16.05.2017. године примио дана 25.05.2017. године, што произилази из потврде о пријему препоручене пошिल्ке која се налази у списима. С обзиром да је тужба поднета 01.08.2017. године, протекло је рок за покретање спора против решења којим је повређено право запосленог од 60 дана од дана достављања решења, односно од сазнања за повреду права, прописан чланом 195. став 2. Закона о раду („Службени гласник РС“ 24/05 75/14). Будући да је наведено решење којим је тужиоцу отказан уговор о раду постало коначно, то је правилно нижестепеним пресудама одбијен захтев

тужиоца да се тужени обавезе да га врати на рад, јер нису испуњени законски услови из члана 191. став 1. Закона о раду.

Наводима ревизије тужиоца којима се оспорава датум пријема побијаног решења, заправо се оспорава утврђено чињенично стање, због чега се ревизија не може поднети, према члану 407. став 2. ЗПП.

По оцени Врховног касационог суда, у побијаној другостепеној пресуди правилно је примењено материјално право у делу којим је првостепена пресуда преиначена тако што су поништена као незаконита решења директора туженог од 16.06.2017. године и 26.06.2017. године.

Наиме, из утврђеног чињеничног стања произилази да је претходно отказно решење од 16.05.2017. године, које је тужилац примио 25.05. исте године, већ произвело правно дејство јер је тужиоцу радни однос по том решењу престао са 16.05.2017. године, па с обзиром да је оно произвело правне последице, то решењем туженог од 16.06.2017. године оно није могло бити стављено ван снаге. Исто важи и за отказно решење од 26.06.2017. године, које тужени такође није могао донети, јер је тужиоцу већ био отказан исти Уговор о раду од 15.03.2017. године, па је правилан закључак другостепеног суда да послодавац не може запосленом два пута отказати исти уговор о раду.

С обзиром на наведено, ревизијом туженог се неосновано истиче погрешна примена материјалног права и наводи да је тужиоцу радни однос законито отказан због постојања повреде радних обавеза и кршења радне дисциплине. Ревизијом се такође неосновано оспорава другостепена пресуда у делу којим је одлучено о парничним трошковима, јер су тужиоцу признати трошкови сразмерно његовом успеху у спору, у складу са чланом 153. став 2. ЗПП.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци, на основу члана 414. став 1. ЗПП.

**Председник већа-судија
Јасминка Станојевић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић